

Korunka k Božímu milosrdenství

Modlitbu Korunky nadiktoval Pán Ježíš sestře Faustyně ve Vilniusu 13. a 14. září 1935. V pátek 13. září měla sestra Faustyna ve své cele vidění anděla, který přichází potrestat zemi za její hříchy. Když spatřila toto znamení Božího hněvu, začala anděla prosit, aby se na několik okamžiků zastavil, zatímco svět bude činit pokání. Když však stanula před majestátem Nejsvětější Trojice, neodvážila se tuto prosbu opakovat. Teprve když v duši pocítila sílu Ježíšovy milosti, začala se modlit slova, která vnitřně slyšela. „Když jsem se takto modlila, uviděla jsem bezmocnost anděla, který nemohl vykonat spravedlivý trest, jaký si ty hříchy zasluhovaly.“ (Den. 475).

Druhý den, když přišla do kaple, ji Pán Ježíš znovu poučil, jak se má modlit tuto modlitbu, kterou nazýváme Korunkou k Božímu milosrdenství. Nejprve se pomodlíte jedno „Otče náš“ a „Zdravas Maria“ a „Věřím v Boha“, pak na korálcích „Otče náš“ řeknete následující slova: „Věčný Otče, obětuji ti Tělo a Krev, Duši a Božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista na smír za hříchy naše a celého světa“; na korálcích „Zdravas Maria“ odříkáte tato slova: „Pro jeho bolestné umučení buď milosrdný k nám a celému světu“. Na závěr odříkáte třikrát tato slova: „Svatý Bože, svatý Mocný, svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem“ (Den. 476).

*Korunku není nutné se modlit v 15.00 hod.,
lze se ji modlit kdykoliv během dne*

Milosti pro umírající

Pán Ježíš spojil s modlitbou Korunky velká zaslíbení pod podmínkou, že budeme pobožnost Božího milosrdenství řádně praktikovat, tedy v duchu důvěry v Pána Boha a milosrdenství vůči bližním. Sestra Faustyna ve svém „Deníčku“ popisuje situace, kdy se její prosby splnily po jediném odříkání kapličky, např. utišení bouře (viz. Den. 1731), i ty, kdy se tuto modlitbu modlila nepřetržitě po mnoho hodin, např. za získání deště (viz. Den. 1128).

Když se modlila u umírajících, někdy stačilo jediné odříkání Korunky, aby získala milost šťastné a pokojné smrti, jindy ji musela odříkat mnohokrát, když duše potřebovala velkou modlitební pomoc (srov. Den. 1035). Pán Ježíš spojil příslib získání všech milostí s důvěrnou recitací Korunky k Božímu milosrdenství, když řekl: „Skrze modlitbu této korunky rád dám všechno, oč mě budou prosit.“ (Den. 1541), „pokud je to ... v souladu s mou vůlí“ (Den. 1731). Boží vůle je výrazem jeho lásky k člověku, a proto vše, co je s ní neslučitelné, je buď zlé, nebo škodlivé, a proto nemůže být uděleno nejlepším Otcem, který si z hlediska věčnosti přeje pro člověka jen dobro.

Toto obecné zaslíbení se netýká pouze nadpřirozených milostí, ale také časných požehnání. Konkrétní zaslíbení se týkají hodiny smrti a konkrétně milosti šťastné a pokojné smrti, tj. ve stavu milosti a bez strachu a hrůzy.

„Každou duši, která se tu korunku bude modlit, bráním v hodině smrti jako svou chválu a stejné výsady dosahují umírající, když se ji druzí u nich pomodlí. Když se u umírajícího tuto korunku modlí, usmiňuje se Boží hněv a bezedné milosrdenství objímá duši a nitro mého milosrdenství je pohnuto pro bolestné utrpení mého Syna.“ (Den. 811).

Milost dobré smrti, tj. obrácení a odpuštění hříchů, slibuje Pán Ježíš i po jednorázovém odříkání Korunky v duchu oddanosti Božímu milosrdenství, tj. v postoji důvěry v Pána Boha a milosrdenství vůči bližním.

„Neustále se modli korunku, kterou jsem tě naučil. Každý, kdo se ji bude modlit, dosáhne velkého milosrdenství v hodině smrti. Kněží ji budou dávat hříšníkům jako poslední záchranu; i kdyby byl hříšník sebevíc zatvrzelý, jestliže se jen jednou pomodlí tuto korunku, dosáhne u mého nekonečného milosrdenství milost.“ (Den. 687).

Velikost milostí spojených s touto modlitbou vyjadřují slova Pána Ježíše, která řekl sestře Faustyně: „Má dcero, vybízej duše k modlitbě té korunky, kterou jsem ti odevzdal. Skrze modlitbu této korunky rád dám všechno, oč mě budou prosit. Když se ji budou modlit i zatvrzelí hříšníci, naplním jejich duše pokojem a hodina jejich smrti bude šťastná. Napiš pro zarmoucené duše: až duše uvidí a pozná velikost svých hříchů, až se před jejím zrakem otevře celá propast ubohosti, do které se ponořila, ať nezoufá, ale ať se s důvěrou vrhne do náruče mého milosrdenství, jako dítě do objetí milované matky. Tyto duše mají prvenství v nároku na mé slitovné Srdce, mají prvenství v nároku na mé milosrdenství. Řekni, že žádná duše, která vzývala mé milosrdenství, se nezklamala ani nebyla zahanbena. Mám zvláštní zalíbení v duši, která uvěřila v mou dobrotu. Napiš, že když se tuto korunku budou modlit u umírajících, postavím se mezi Otcem a umírající duší ne jako spravedlivý soudce, ale jako milosrdný Spasitel. (Den. 1541).

Časté dotazy

Je pravda, že by se Korunka měla modlit v 15.00 hod.?

Je to možné, nikoliv nutné. Korunku je možné se modlit kdykoliv během dne, i několikrát za den.

Formulce Korunky je poněkud neobvyklá. Jak já mohu obětovat Bohu tělo a krev, duši a božství jeho Syna?

Na velkých zrnkách růžence prosíme: „Věčný Otče, obětuji ti Tělo a Krev, Duši i Božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa.“

Adresátem této prosby je sám Bůh Otec, tj. na jedné straně pramen božství Syna a Ducha, ten, od něhož vše pochází a k němuž vše spěje, a na straně druhé ten, který nás miluje a v Ježíši Kristu nám dal vše a přijal nás za své děti.

Proto je na místě, abychom ji pronášeli s vědomím bázně Boží, poněvadž se obracíme bezprostředně na Nejvyššího, ale zároveň naprosto beze strachu a s neomezenou důvěrou, neboť on je náš milující Otec.

Klíčem k porozumění, jakou prosbu to vlastně pronášíme, jsou slova „obětuji“ a „smír“. V pohanské mentalitě představovala smírná oběť úkon, kterým si provinivší se člověk snažil

naklonit Boha, který se na něj – podle lidských představ – hněval. V židovském a křesťanském pohledu je však smíření s Bohem úkonem, kterým člověk dovoluje Bohu, aby odstranil překážky, vzniklé na lidské straně hříchem, poněvadž toho sám není schopen (srov. 2 Kor 5,18–21). Obětováním člověk prosí Boha, aby tento obnovený vztah posvětil a přijal. Proto je možné, abychom my lidé nabízeli Bohu Otci jeho Syna, neboť Otec sám nám jej dal jako Prostředníka našeho smíření se sebou.

Je dobré si všimnout, že na jedné straně je použito jednotného čísla „obětuji“, čímž zdůrazňujeme své osobní zapojení do této modlitby, na straně druhé prosíme za všechny („na smír za hříchy naše i celého světa“). Tím vyjadřujeme svou přináležitost k církvi (podobně jako v modlitbě Otče náš a v liturgických textech) i univerzální úmysl této modlitby, při které se nelze uzavírat do vlastního sobectví.

Zmíněnou prosbou tak výslovně předkládáme Bohu Otci nejen „Tělo a Krev“, tedy nejen lidskou přirozenost Krista (a tím i tajemství jeho Vtělení vrcholící ve výkupné oběti na kříži), ale i jeho „Duši a Božství“, tj. božskou Osobu Slova (a s ní rovněž tajemství věčné existence Syna). Tedy toho, který je zároveň „nejmilejším Synem“ Boha Otce a „naším Pánem“, abychom jak my sami, tak i ostatní lidé mohli být stále znovu a do větší hloubky uschopňováni k plnému sjednocení s Bohem.

(převzato z: Pavel Vojtěch Kohut OCD, Minikatechismus o modlitbě, CBM Slavkovice 2017)

Více textů o Božím milosrdenství najdete na:

www.slavkovice.cz

www.apostol.cz